

Sygn. akt VI U 509/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 kwietnia 2017 roku.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący SSR Przemysław Chrzanowski

Protokolant Patrycja Wielgus

po rozpoznaniu w dniu 24 kwietnia 2017 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy K. G.

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W.

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

w związku z odwołaniem E. J. - przedstawiciela ustawowego małoletniego K. G.

od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W.

z dnia (...)roku, Nr (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VI U 509/16

UZASADNIENIE

E. J. - przedstawiciel ustawowy małoletniego K. G. - w dniu 23 grudnia 2016 roku złożyła odwołanie od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. z dnia (...)roku, Nr (...), utrzymującego w mocy orzeczenie Miejskiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. w przedmiocie ustalenia umiarkowanego stopnia niepełnosprawności K. G.. Odwołująca wniosła o znaczny stopień niepełnosprawności (k. 1).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 13 stycznia 2017 roku Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. wniósł o oddalenie odwołania wskazując, że w toku postępowania Miejski Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności zaliczył K. G. do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Uzasadniając swoje stanowisko wskazał, że nie znalazł podstaw do zmiany wydanego orzeczenia i uznał za zasadne przekazać sprawę do dalszego rozpoznania przez Sąd (k. 10).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

U K. G. rozpoznano zaburzenia opozycyjno-buntownicze, specyficzne zaburzenia rozwoju umiejętności szkolnych, niski wzrost.

W dniu 13 września 2016 roku Miejski Zespół ds. Orzekania o Niepełnosprawności w W. stwierdził umiarkowany stopień niepełnosprawności, zaś w dniu (...)roku Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. utrzymał to orzeczenie w mocy.

Z decyzją organu uprawnionego do orzekania o stopniu niepełnosprawności z dnia (...)roku nie zgodziła się E. J. - przedstawiciel ustawowy małoletniego K. G., podnosząc iż stan jego zdrowia uzasadnia zaliczenie go do grona osób posiadających znaczny stopień niepełnosprawności.

Zgodnie z treścią art. 278 § 1 kpc w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych sąd po wysłuchaniu wniosków stron co do liczby biegłych i ich wyboru może wezwać jednego lub kilku biegłych w celu zasięgnięcia ich opinii.

Celem zweryfikowania zasadności orzeczenia i twierdzeń strony odwołującej, postanowieniem z dnia 2 stycznia 2017 roku Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu psychiatrii w celu ustalenia, czy K. G. jest osobą niepełnosprawną, a jeżeli tak to do jakiego stopnia niepełnosprawności zalicza się (k. 5).

Zgodnie z opinią biegłej sądowej specjalisty psychiatri M. L., K. G., lat 16, obecnie jest uczniem Gimnazjum (...)w klasie I. Trzykrotnie powtarzał pierwszą klasę Gimnazjum. Miał dużo nieobecności, wagarował, nie chciało mu się uczyć. W obecnym semestrze wszystko zaliczył i nie ucieka ze szkoły. Pali papierosy nałogowo od 3 lat. Ma dziewczynę, na co dzień chodzi do szkoły, odrabia lekcje, wychodzi z domu, pomaga matce w obowiązkach domowych. Interesuje się gotowaniem, myśli o szkole gastronomicznej. Nie jest leczony psychiatrycznie, nie przyjmuje leków (k. 16).

Biegła sądowo rozpoznała u K. G. zaburzenia opozycyjno buntownicze. W związku z nasileniem zaburzeń psychicznych opiniowany jest osobą z niepełnosprawnością w stopniu umiarkowanym okresowo do 15 września 2021 roku. Niepełnosprawność datuje się od 11-tego roku życia, a stopień niepełnosprawności ustalono od 10 lipca 2016 roku. Wymaga częściowej pomocy usługowej (k. 16).

Strony procesu nie wniosły żadnych zastrzeżeń do opinii biegłej sądowej specjalisty psychiatri M. L. (k. 21).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w tym o wskazaną powyżej dokumentację znajdującą się w aktach sprawy i Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. oraz w oparciu o niekwestionowaną opinię biegłej sądowej specjalisty psychiatri M. L., której ustalenia faktyczne Sąd przyjął za własne.

Strony nie wniosły o uzupełnienie materiału dowodowego (k. 26).

Zdaniem Sądu brak było podstaw do dopuszczania dowodu z kolejnych opinii. Nie można bowiem skutecznie wnioskować o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego jedynie na tej podstawie, że dotychczasowa opinia jest niekorzystna dla strony. Stanowisko to jest uzasadnione utrwalonym już orzecznictwem sądowym. Przykładowo można wskazać w tym miejscu wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 25 sierpnia 2011r. (I ACa 316/11 LEX nr 1095795) zgodnie z którym, niedopuszczenie dowodu z kolejnej opinii biegłego jest prawidłowe w sytuacji, jeżeli opinia nie odpowiada oczekiwaniom strony i nie zgłasza ona żadnych merytorycznych uwag do opinii. Samo stwierdzenie strony, że się z nią nie zgadza, nie oznacza, że opinia jest wadliwa. Podobnej treści jest również teza 2 wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 25 czerwca 2009r. (V ACa 139/09 LEX nr 551993) zgodnie z którą, o ewentualnym dopuszczeniu dowodu z opinii innego biegłego tej samej specjalności nie może decydować wyłącznie wniosek strony, lecz zawarte w tym wniosku konkretne uwagi i argumenty podważające miarodajność dotychczasowej opinii lub co najmniej miarodajność tę poddające w wątpliwość. W przeciwnym wypadku wniosek taki musi być uznany za zmierzający wyłącznie do nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu, co winno skutkować jego pominięciem. W przedmiotowej sprawie przekonanie strony odwołującej o wyższym stopniu niepełnosprawności wynika jedynie z subiektywnego przekonania, nie popartego żadnymi dowodami. Sąd uznał, że opinii złożonej w przedmiotowej sprawie nie można niczego zarzucić, dlatego oceniając ją jako prawidłową i wiarygodną, na jej podstawie dokonał ustaleń faktycznych.

Sąd zważył, co następuje:

Art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych stanowi, że ustala się trzy stopnie niepełnosprawności, które stosuje się do realizacji celów określonych ustawą:

- 1) znaczny;
- 2) umiarkowany;
- 3) lekki.

Zgodnie z art. 4 ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych:

ust. 1. Do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji.

ust. 2. Do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych.

ust. 3. Do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne.

ust. 4. Niezdolność do samodzielnej egzystencji oznacza naruszenie sprawności organizmu w stopniu uniemożliwiającym zaspokajanie bez pomocy innych osób podstawowych potrzeb życiowych, za które uważa się przede wszystkim samoobsługę, poruszanie się i komunikację.

Sąd swoje rozstrzygnięcie oparł na rzetelnej i przekonującej opinii biegłej sądowej specjalisty psychiatry M. L..

W ocenie Sądu opinia jest wiarygodna, jasna i rzeczowa. Została sporządzona przez specjalistę z zakresu schorzeń rozpoznanych u K. G., po dogłębnej analizie całej dokumentacji medycznej oraz dodatkowo po przeprowadzeniu badania lekarskiego. Biegła przekonująco i szczegółowo uzasadniła swoje stanowisko zawarte w opinii. Biegła sądowo rozpoznała u K. G. zaburzenia opozycyjno buntownicze. W związku z nasileniem zaburzeń psychicznych opiniowany jest osobą z niepełnosprawnością w stopniu umiarkowanym okresowo do 15 września 2021 roku. Niepełnosprawność datuje się od 11-tego roku życia, a stopień niepełnosprawności ustalono od 10 lipca 2016 roku. Wymaga częściowej pomocy usługowej.

Biorąc powyższe pod uwagę, w ocenie Sądu wszystkie okoliczności dotyczące sprawy zostały wyjaśnione treścią pisemnej opinii. Opinię Sąd uznał za podstawę merytorycznego rozstrzygnięcia, przyjmując zawarte w niej ustalenia za własne.

Sąd na podstawie art. 316 § 1 kpc wydał wyrok, biorąc za podstawę stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy.

W świetle poczynionych powyżej ustaleń faktycznych, w tym przede wszystkim na podstawie opinii biegłej sądowej specjalisty psychiatry M. L., w ocenie Sądu należy zaliczyć K. G. do osób o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności – zgodnie z orzeczeniami Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. i Miejskiego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności w W..

Z uwagi na powyższe, odwołanie jako bezzasadne podlegało oddaleniu na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kpc w zw. z art. 3 oraz 4 ww. ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych.